

στίχους, όταν ξαφνικά ένας θόρυβος διέκοψε την απαγγελία.

Στην είσοδο του σπιτιού άκουγότουσαν φωνές:

— Έρχομαστε από το Μαδράς... Έλεγε κάποιος. Κατάλαβαίνατε!... Μάλιστα, τέσσερες χιλιάδες λεύγες από το Λονδίνο! Αιτός άπ' έδω, είνε ο κ. Χέλς, ο πεθερός μου, κι' εγώ ήμια ο Πέριανς, ο γαμβρός του. Θέλωμε να ιδούμε τον κ. Σαΐξτηρ!...

Οι έπισητές προσπαθούσαν να ήμποδίσουν τους δύο ξένους να ήμουν στο σπίτι. Αιτόι όμως με κερικά σπρωξίματα δεξιά κι' άριστερά, κατόρθωσαν να εισχωρήσουν στο σαλόνι όπου βρισκότουσαν συγκεντρωμένοι οι μεγιστάνες της Αδλής του 'Ιαζόβου Α'. 'Ο νεώτερος ήταν ένας άντρας ως τριάντα χρονών, συγκερατούσε έναν γέρο, που στεκόταν καλά άκόμα, αλλά που φτανόταν, έκεινή τη στιγμή, τρομερά αστασιμένος από την άρχοντική έκεινή συγγέντρωσι.

— Ελάτε, πεθερέ μου, φώναζε ο νέος. Είνε άπλούστατο, Θεέ μου!... Μόλις μάθει ο κύριος Σαΐξτηρ, πώς εγώ, ο Ψάριμς Πέριανς, έβανα τέσσερες χιλιάδες λεύγες και ότι σεΐς, ο κ. Χέλς, ήλθατε έπιτηδες από το Λονδίνο, για να τον έπισκεφθούμε, δέν ήμπορεί παρά να μάς δεχτή!...

'Ο Σαΐξτηρ δέν είχε άναγνωρίσει τους δύο ξένους και ήλπίασε για να τους ρωτήση τί θέλουν. Μόλις όμως ήφτασε κοντά τους, ο νεώτερος, ο Πέριανς, τον άγκάλιασε και άόρισε να τον φιλήη, φωνάζοντας συγχρόνως:

— Σοτήρια μου! Ενεργέτη μου!... Εδωχριστώ τον Θεό που σάς ξαναβλέπω!... Ελάτε, πεθερέ μου, φιλήστε τον... Έβανα τέσσερες χιλιάδες λεύγες για αυτό το σκοπό!...

— Πέριανς! Πέριανς!... Ηούρασε!... Έλεγε ο πεθερός. Μη παρεκτρέπεται έτσι! Βέβαια, χροεωστάς στον κ. Σαΐξτηρ την τιμή που είσαι γαμβρός μου!... 'Αλλά τί διάβολο, ήσουν έρωτευμένος!... Έπειτα είγες μαζέφει από την έργασία σου τριακόσες γινιές. Είνε κάτι τι κι' αυτό! Καλή είνε ή εύγνωμοσύνη, αλλά μη ταπεινώνεσαι τόσο πολύ!...

— Χά! χά! χά!... Μά δέν ξέρεις τίποτε, πεθερέ μου, γιατί δέν σου είπα ποτέ την άλήθεια!... Λοιπόν μάθε πως αυτές τις τριακόσες γινιές μοΐ τις έδωσε ο κ. Σαΐξτηρ. Δέν είχα δεκάρα τσακιστή, τότε!...

Στο διάστημα αυτό ο Σαΐξτηρ προσπαθούσε να διαηθή ποΐ τους είχε ιδή αιτούς τους δύο ανθρώπους. Τέλος διημήθηκε τον νεαρό έρωτευμένο υπάλληλο του Τελωνείου. Προσπάθησε να καταπραήνη την έξαρτη του νέου, να μετριάζη τον ένθουσιασμό του και την ήπερβολική εύγνωμοσύνη του. Του ζάκουε όμως! 'Ο Πέριανς έξακολούθησε να φωνάζη:

— Έβανα τέσσερες χιλιάδες λεύγες! Έρχομα από το Μαδράς! 'Α! βλέπω πως με άναγνωρίζετε τώρα! Λοιπόν, σε σάς όφείλω το ότι ξεκρίδια έβατο χιλιάδες λίρες στερόλινες!...

Οι φίλατρίδα που ήσαν συγκεντρωμένοι στο σπίτι του Σαΐξτηρ, παρακολούθησαν με έξαιρετικό ένδιαφέρον όλη αυτή τη σσηνή.

— Ελάτε, φίλοι μου, ειπε τότε ο Σαΐξτηρ, που άορισε να στενωχωριέται μ' αυτή τη φασαρία, ελάτε ν' άναπαυθήτε, ύστερα από το κοπιαστικό ταξείδι σας. Ελάτε μαζί μου στην τραπεζαρία να σάς προσφέρω κάτι!...

Ένώ οι δύο ξένοι άπομακρινόντουσαν με τον Σαΐξτηρ, ο κύριος Μονχόμερ ειπε δυνατά:

— Κι' έτσι τελειώνει ή κομωδιά!... Δέν χρειάζόντουσαν όμως περισσότερα για να έξαγριωθεί ο αγαθός νέος.

— 'Α! φώναζε, έτσι λοιπόν! Νομίζετε πως παιζω κομωδιά; Τώρα λοιπόν θα ιδήτε... Νά! νά! νά!...

Ξεκοίλωσε το σακκάκι του και από δύο πελώριες πέτινες τσέπες, που ήσαν προσαρμοσμένες σε μιά ζώνη, άορισε να βγάξη χονφές όλόκληρες από λίρες και να τις ρίξη άπάνω σε μιά κονοσόλα.

— Αιτές ή λίρες είνε κομωδιά, κύριοι; 'Όχι, ή! 'Ετσι πληρώνει ο Πέριανς τα χρέη του!... Κύριε Σαΐξτηρ, ή τριακόσες γινιές σας πολλαπλασιάστηκαν σάν τους ήλιους και τα ψάρια που μοίρασε ο Χριστός στα πλήθη!...

'Ο Σαΐξτηρ με κόπο κατόρθωσε να παρασίψη τον νέο και τον πεθερό του στην τραπεζαρία. 'Υστερα από λίγη ώρα, ο ποιητής παρασιάστηκε, κρατώντας από το χέρι τους δύο ξένους του:

— Μιλιάδες και μιλόρδοι! ειπε. Οι άξιότιμοι κ.κ. Χέλς και Πέριανς θέλησαν να μ' ευχαριστήσουν για κάποια εκδούλευσι που τους είχα κάνει άλλοτε, και προσφέρουν ένα άρκετο γενναίο ποσό για τους φτωχούς της άγαπημένης μου πόλεως Στρατόρφορ. Αιτό είνε όλο!... Ελευτρήματ μου να σάς παρουσιάσω τους δύο αυτούς καλούς φίλους μου, και σάς ζητώ συγγνώμη γιατί δέν το έβανα έξ άρχης!...

Τά λόγια αυτά του Σαΐξτηρ τά ήποδέχτηκαν ένθουσιασδεις έπισηημίες έξ μέρους των συγκεντρωμένων εύγενών.

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΣΑΠΦΟΥΣ

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

Στ' άνερό μου, της Κύπρου είδα τη ζώνη...
Θάνα τέχνης, ό διαμυς ανδράς!
Χρυσάμνια τά πέδιλα που ήφουσι
της Αδλής.

Αγαπημένα έβασάζαν τά λογιά τους
που έγραφοΐσαν το ποδι με καμάρι!
'Ασπρες νιήμες! Το σήμα, ή θουρά τους
όλο ζώνη!

'Η κορηή της... Πώς να την ήστορήσει!
Ήταν άκόμα να την καλοάνταρξάσει,
αρε πίσει λαγύθησι στο ζώμα!...
'Α' Ημων πτώμα!

ΤΟ ΑΣΡΑΧΤΙ

Χάριτες! Μοσές, με το χέρι το τρανταχόλενο,
μαζέ μου τώρα τραγουδήστε τη χαρά που νοσώσω.
Κοντά στο τζάκι μου ζυγώστε... Δεστε με τί κλάδο!
... 'Αδράχτι φαντισένοι!

Για μένα τάζει στειλά άπ' την Αίγυπτο ο άδερφός μου!
Φωσάματα λένα μ' αυτό θα κάνω περισά,
όπως της Αίγυπτου τά πλώσιμα κείνα τα χρυσά,
είν' έννοια και καίσιος μου.

'Ενός' εγώ θα ήφαινο το πολύτιμο παιδί,
ό νους κι' ο λογισμός μου, θράδι να προΐ δια τέξη,
στον άδερφό μου και στη μάγισσα μελαχροινή
που σπλάβο της τον έχει!...

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΑΓΕΡΙ

Ητροιά τον σκεπτιώ μου, κι' άνάληφα πετώντας,
έρχετ' από την Πέργαμο, στις νύχτας τη γαλήνη,
το 'Αγεράκι μ' ερωδίες, ύπνο γλυκό σκεπτόντας
πάνω άπ' τη Μυτιλήνη.

Φανόταν στην 'Ανατολή ως τώρα έν' άστέρη
και αγιάλα δινάμισε το φως του ήρωαίνα...
'Αγάλαγάλα γέροφ τον βγαίνον σε χίλια κρηή,
άστέρια ένα-ένα.

Και τ' άγεράκι τ' απαλό βγαίνει άπ' τ' άερογαλάκι
κι' ή μωρή Νύχτα αγιάλη, προβάλλει άπ' τά όρη.
'Αναζητάει το παιδί της μάγισσα μελαχροινή
κι' ό νηος την ώρα ζώνη!...

ΜΟΝΑΧΗ...

Μ' όφηνε μονάχη... Ρόδα δέν βλέπω παιά.
'Εμα για με είν' όλα... Κάμποι, θοινά και θράζοι.
'Ατής... 'Ανατορία... 'Ολες στη ξηνητιά,
κι' εγώ έδω... μονάχη!

... 'Ανθόπόλινα νιτάζω προς το γιάλο διοχουένα.
'Εχει ό Βοηθάς σαρώσει τά όμορφα λουλούδια μου.
Μ' άν όλα μου ζωήσαν, θα μέινουν τά τραγουδια μου,
κι' όσοι στερνά τάζουσιν, θα θυμηθούν κι' έμένα.

ΠΕΡΑΣΑΝ ΧΡΟΝΙΑ...

Πέρασαν χρόνια και χρόνια άπ' τη μέρα που σ' είδα
(στην 'Ατιδα)
Κείνη τη μέρα που ζώνη σε θόρακ μωρή,
κι' όλα μου γέλασαν γέροφ... ή αγάτη... ή έλπίδα!...
... Τώρα, μου μένει μιά ένθμησι μόνο κρηή.

Πέρασαν χρόνια και χρόνια, και όμως άκόμα,
ξυμινες πάντα, σάν πρώτα, παιδι ταπεινό...
... Μ' έχει, για χρόνια, γελάσει το πλάνο σου στόμα,
μ' έχεις ξεζάσει... μ' άκόμα εγώ δέν ξεχνώ!...

ΚΑΡΙΠΟΣ ΤΗΣ ΜΗΛΙΑΣ

(Έπιθαλάμιο)

... Τη νύχη τραγουδήστε!... Το Μήλο που γελά
και κοκκινίζει άφθαστο στο ποΐ ψηλό κλαδί!
Πώς δέν το τρώγος κανείς; Τάχα δέν τάζει 'δη;
... Το είδε, μα δέν τόλμησε... 'Ητον πολύ ψηλά.

Μόνο γαμπρός που θάμιαζε τον 'Αχιλλέα στα κάλλη,
θα ταίριαζε τέτοιο κοριμύ να πάρη στην άγκάλη!

(Μεταφρ. Α. ΚΑΡΑΚΑΣΗ)

(* 'Ενωσε την Δορίχη.